

raud kühwliga poisi kaeltoti hiisgawa rahaga kuhjani täis. Enne kui ehmatanud poisile sõnu leidis, kogemata õnne eest tänada: kadus rahahunnik mees, tega tükis tema filmade eest, kui oleks maa põhja waonud. Pois heitis rahakotiga magama, süda rõemus, kui selle peäle mõtles, mis filmad kodu rahwas tema õnne üle pidid tegema.

Päike seisis teisel hommikul juba ladwade kõr, gusel, kui tema unest ärkas ja õõsest õnne saaki meele tuletas. Kaeltoti waadates, läks pääwoane lugu weel imelikumaks kui õõsene juhtumine, sest lot oli tühi, ei mitte ühtainust kopikat sees, kui aga mõni kolletanud puuleht. Kas lehed rahast ülejäänud, wai rägastikust läbi pugedes koti warisenud, seda ei mõinud mino kadund ono mitte äraseletada. Aga juhtunud lugu on selge tõsi, kuidas wana Willemi sugu, kes tühja ei räägi, kadund ono suust mitto kümminend forda kuulnud.

„Teie näate sest tülist,“ ütles isand — kuidas raha maa peal leitakse, mis filma kirjaks on, ja mis kellegile kaso ei saada. Jah, teine lugu oleks, kui raha peremehe kotis rahaks jääks ja siis wast ennast moondaks, kui mõera kätte lähäb.

Seepse oli, mis ma praego tahtsin ütelda, — lisas Arina aidamees juure.

„Kõik tühi nalja-mäng,“ ütles isand — „kui paremat wara leida ei oleks. Mino arwates oleksid mõnufamad targad, kes seda oskaksid üles nuusida, mis wanal põlwele waeno aenal maaha matteti, ja

mis senna jäi, kui raha peremehele ise otsa saiwad. Kes niisuguse koha õnne kombel kätte tabab, se saab küllalt wara.”

Hans pilgutas aidamehele salamahti filma, kui oleks tahtnud ütelda: nüüd pane, wennike, tähele, — meie mees kallab õnne teele. Aga ei tea, kas mõeras Hanso salatähte nägi, wai ei olnud temal himo pikemalt seda jutu wõsta: tema ei rääkinud enam sõnakest.

Mõned räägivad, ütles mõlber, kuidas meie päi, wil maa-ilmast ka targemaid mechi peab leitama, kes warjule pandud wana põlwe wara maa põhjast oskawad wälja tua. Mino õnnis isa jutustas enne sagedaste wana Dronnrme herra põhjato warandusest, mis kuidas rahwas tunnistab ühe õnneliko rahahaugo leidmisest oli tõusnud. Siiski oli kole lugu kuulda, kuidas kõik kolm sõrmeweristajad, kes raha wäljawõtmise juures abiks olnud, iljemine wiletsad surma leidnud. Koapoie uputas ennast kaemo, aidamees poos ennast lakka ülesse ja wana herra ise leiti ühel hommikul sängis surnud, ehk ta küll õhto terve ja priis magama oli heitnud. Aga, mis weel suuremaks imeks tuleb arwata, oli se, et kui teisel pääwal wõlwitut keldri mindi, kus raha kasti alati kuhjaga täis seisis: ei leitud seal mitte kopikad, kõik kasti olid õõse wäljatühendatud. Maast tulnud wara oli üsna tuulde waonud.

„Sest on wäga kahjo,“ ütles Arina aidamees — „et saadud warandusel pikemat püsti ei ole.”